

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/64/2024
Identifikačné číslo spisu:	1311213970
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1311213970.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. narodeného M., proti žalovanému S., narodenému M. zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s. r. o., Bratislava, Bajkalská 31, IČO: 36868221, o zaplatenie 331,94 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-17C/142/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 20. decembra 2023 sp. zn. 16Co/144/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému proti žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 2. novembra 2023 č. k. B3-17C/142/2011-274 vydaným zákonným sudcom na základe sťažnosti žalovaného zmenil uznesenie Mestského súdu Bratislava IV z 19. júla 2023 č. k. B3-17C/142/2011-266 vydané vyšším súdnym úradníkom tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 21,67 eura k rukám Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s. r. o., do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“), na odvolanie žalobcu proti zmeňujúcemu uzneseniu sudcu o výške trov konania, uznesením z 20. decembra 2023 sp. zn. 16Co/144/2023 rozhodol tak, že odvolanie žalobcu odmietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu v zásade odvolanie nepripúšťa, prípustné je len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 357 CSP. Uznesenie, ktorým súd rozhodol o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom podľa § 249 CSP nie je uvedené medzi uzneseniami, proti ktorým je odvolanie prípustné, z čoho vyplýva, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Krajský súd na uvedenom základe odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

3. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca dovolanie, jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, pretože podľa jeho názoru je toto uznesenie svojvoľné, arbitrárne, nepresvedčivo a neracionálne, nekonzistentne odôvodnené, a teda vecne nesprávne. Súd mu nedoručil sťažnosť žalovaného podanú voči rozhodnutiu súdneho úradníka a neumožnil mu vyjadriť sa k nej pred vydaním zmeňujúceho rozhodnutia, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces (princíp rovnosti, kontradiktórnosti a spravodlivosti). Navrhol zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj zmeňujúce uznesenie súdu prvej inštancie vydané sudcom a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana spĺňajúca podmienku zastúpenia v súlade so zákonom [§ 429 ods. 2 písm. a) CSP], v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namieste je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

11. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou

úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

12. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľmi namietanej procesnej vade.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

18. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta vecnú nesprávnosť rozhodnutia krajského súdu, teda namieta nesprávne právne posúdenie veci, ak jeho odvolanie odmietol.

18.1. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP námietkou o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom napr. ohľadom otázky odmietnutia odvolania,

otázky aplikácie správnej právnej normy na vec a pod. Dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020). Napokon je potrebné uviesť i to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad ani pre záver, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Krajský súd sa v bode 5. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia preukázateľným, zrozumiteľným a dostatočným spôsobom vysporiadal s dôvodmi, na základe ktorých dospel k záveru o naplnení podmienok pre odmietnutie odvolania žalobcu v zmysle ustanovenia § 386 písm. c) CSP. Dovolací súd na tieto dôvody v rozhodnutí odkazuje.

20. V prejednávanej veci súd prvej inštancie uznesením z 19. júla 2023 č. k. B3-17C/142/2011-266 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 0 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal žalovaný sťažnosť, o ktorej súd prvej inštancie uznesením z 2. novembra 2023 č. k. B3-17C/142/2011-274 vydaným zákonným sudcom rozhodol tak, že napadnuté uznesenie zmenil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 21,67 eura k rukám právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Uvedené uznesenie súdu prvej inštancie o výške trov konania napadol žalobca odvolaním, ktoré krajský súd uznesením z 20. decembra 2023 sp. zn. 16Co/144/2023 ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP odmietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20.1. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP). Uznesenia, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťa, sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 CSP. Medzi týmito uzneseniami sa ale uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom, nenachádza, z čoho a contrario vyplýva, že proti nemu nie je odvolanie prípustné.

20.2. V systéme opravných prostriedkov slovenského civilného procesného práva je základným (riadnym) opravným prostriedkom pre nápravu chýb a iných nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie odvolanie. Dovolanie ako opravný prostriedok je opravným prostriedkom mimoriadnym a vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárnym (t. j. odvolanie, resp. odvolací prieskum, predchádza dovolaniu, resp. dovolaciemu prieskumu). To znamená, že zmyslom a účelom dovolania ako procesného inštitútu a v tom dôsledku úlohou dovolacieho súdu je preskúmať zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu - t. j. či odvolací súd riadne preskúmal

namietané odvolacie dôvody (odvolacie námietky) a či k nim zaujal správny právny záver - a svojou rozhodovacou činnosťou zasiahnuť do rozhodnutia odvolacieho súdu a odstrániť namietané nesprávnosti v prípade, že ich odvolací súd svojím procesným postupom sám nenapravil. Ale ak však zákon vylučuje prípustnosť odvolania proti konkrétnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, odvolací súd (rešpektujúc zásadu, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvenú v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) nemá nijakú zákonnú možnosť vytýkané chyby a nedostatky preskúmať a ich prípadný výskyt napraviť. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní potom vyplýva, že ak zákon vylučuje možnosť preskúmať súdne rozhodnutie v opravnom konaní vedenom pred riadnou opravnou inštanciou - odvolacím súdom, o to viac (argumentum a minori ad maius) treba za vylúčené považovať preskúmanie tohto súdneho rozhodnutia pred mimoriadnou opravnou inštanciou - dovolacím súdom. V opačnom prípade by nastala celkom absurdná situácia (argumentum ad absurdum), nedávajúca žiaden rozumný zmysel, kedy by dovolací súd preskúmaval konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu, (teda jeho zákonnosť a vecnú správnosť), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden zákonný (právny) dôvod, na základe ktorého by sa vôbec mohol zaoberať určitou argumentáciou procesnej strany a preskúmať jej opodstatnenie. Odvolanie by sa tým stalo len nevyhnutnou formulou, aby po jeho odmietnutí strana mohla podať dovolanie (ako opravný prostriedok subsidiárny k odvolaniu) a dovolací súd by tak de facto vykonával základný (riadny) opravný prieskum, a teda suploval prieskumnú činnosť riadneho opravného súdu (odvolacieho súdu), hoci zákon riadny opravný prieskum (odvolací prieskum, odvolanie) v danom prípade vylučuje. Inými slovami, ak zákon proti určitému typu súdneho rozhodnutia vyhlási riadny opravný prostriedok za právne neúčinný, (t. j. že sa ním v danom prípade nemožno úspešne domáhať nápravy chýb a nedostatkov pred súdom nižšej inštancie), z logiky vecí nemôže byť právne účinným ani mimoriadny opravný prostriedok. Inak by právna úprava riadneho opravného prostriedku pre tento typ súdneho rozhodnutia v inštančnom postupe celkom stratila svoj význam a zmysel (ratio legis), bola by v rozpore so zásadou vylúčenia tzv. redundancie (nadbytočnosti v právnom poriadku, tzn. že každý právny inštitút má v právnom poriadku svoje opodstatnenie) a s princípom prezumpcie racionálneho zákonodarcu, ktorý je nevyhnutným predpokladom existencie právnej istoty a právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň by sa tým poprela účelnosť práva ako základná právna hodnota. Pokiaľ zákon proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vylučuje prípustnosť odvolania ako riadneho opravného prostriedku, tým skôr (a fortiori) je vylúčená i prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku (9Cdo/70/2022, 2Cdo/110/2021).

20.2.1. Námietka dovolateľa spojená s nedoručením sťažnosti žalobcovi na prípadné zaujatie stanoviska celkom zjavne smeruje proti rozhodnutiu sudcu vydanému v sťažnostnom konaní a nebola prípustná v odvolacom konaní, (keďže tento opravný prostriedok nie je zo zákona prípustný, o čom bol dovolateľ súdom riadne poučený), potom nemohla byť prípustná ani v dovolacom konaní. Z hľadiska námietky smerujúcej do sťažnostného konania dovolací súd nemohol (a ani nemôže) vykonať dovolací prieskum takého rozhodnutia, pretože proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je dovolanie prípustné a súčasne nejde ani o rozhodnutie odvolacieho súdu (ide o rozhodnutie vydané sudcom súdu prvej inštancie). Dovolaciu námietku ohľadom svojvoľného, arbitrárneho, nepresvedčivého a neracionálneho, nekonzistentného odôvodnenia, a teda vecne nesprávneho rozhodnutia odvolacieho súdu nepovažoval dovolací súd za opodstatnenú, lebo v tomto smere je právna úprava jednoznačná a krajský súd vo svojom procesnom postupe nepochybil, ak odvolanie žalobcu s poukazom na relevantnú právnu úpravu odmietol. Napokon dovolateľ v podanom dovolaní nepolemizoval s argumentáciou krajského súdu o neprípustnosti odvolania.

20.3. V prejednávanej veci z uvedeného vyplýva, že ak zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom nepripúšťa odvolanie, nemožno proti tomuto rozhodnutiu úspešne podať ani dovolanie. Z tohto dôvodu dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania žalobcu proti napadnutému uzneseniu krajskému súdu, ktorým krajský súd z dôvodu neprípustnosti odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie rozhodujúcemu o sťažnosti podanej proti rozhodnutiu súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, nemožno z ustanovenia § 420 CSP vyvodiť, a preto jeho dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Uvedené závery dovolacieho súdu korešpondujú s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej

republiky pod sp. zn. I. ÚS 207/2019-65 bod 46., v ktorom sa uvádza: „Dôsledkom absencie právomoci odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o výške náhrady trov konania, je neprípustnosť dovolania." a pod sp. zn. I. ÚS 379/2023-11 bod 12. až bod 15., v ktorých sa uvádza: ... „Krajský súd ako súd odvolací odvolanie sťažovateľky odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon podanie odvolania neprípúšťa (§ 357 CSP). 13. V následnom dovolacom konaní mohla sťažovateľka uplatniť iba námietky, ktoré by smerovali proti rozhodnutiu krajského súdu, konkrétne proti vecnej správnosti odmietnutia jej odvolania. Inak povedané, sťažovateľka mohla namietat iba to, či krajský súd správne postupoval, ak jej odvolanie odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, a či svoje rozhodnutie oprel o správne zákonné dôvody. Sťažovateľka sa však v podanom dovolaní ani len nepokúsila polemizovať s argumentáciou krajského súdu o neprípustnosti odvolania, ale svoje dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, založila na celkom iných argumentoch. Bola toho názoru, že krajský súd mal rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, a nie jej odvolanie odmietnuť. Navrhovala, aby najvyšší súd zrušil uznesenie sudcu okresného súdu aj uznesenie odvolacieho súdu. 14. Tieto námietky však celkom zjavne smerujú proti rozhodnutiu sudcu vydanému v sťažnostnom konaní a neboli prípustné v odvolacom konaní, (keďže tento opravný prostriedok nie je zo zákona prípustný), toľž potom neboli prípustné v dovolacom konaní. Z hľadiska týchto námietok smerujúcich do sťažnostného konania najvyšší súd nemohol (a ani nemôže) dovolanie sťažovateľky preskúmať, pretože proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je dovolanie prípustné. Tieto námietky neboli spôsobilé založiť prípustnosť a dôvodnosť dovolania, a iné námietky sťažovateľka dovolaciemu súdu nepredostrela. Takto potom z ústavnoprávneho hľadiska obстоjí záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky a o jeho odmietnutí. 15. Druhým dôvodom na konštatovanie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je to, že neprípustnosť odvolania proti rozhodnutiu sudcu okresného súdu, ktorým rozhodol o sťažnosti sťažovateľky, vyplýva priamo zo zákona (§ 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 CSP a contrario). Odvolanie tak v predmetnej veci nepredstavovalo účinný prostriedok ochrany subjektívnych práv sťažovateľky proti uzneseniu sudcu o zamietnutí jej sťažnosti. V zmysle účinného znenia procesného predpisu išlo o jednoinštančné rozhodovanie súdu. Sťažovateľka bola zastúpená advokátom ako osobou znalou práva, ktorá si musela byť vedomá existencie jasnej právnej úpravy, že odvolanie je zo zákona vylúčené (napr. I. ÚS 352/2016, II. ÚS 68/2018), resp. objektívne neprípustné (§ 355 ods. 2 a § 357 CSP). V tomto smere je právna úprava jednoznačná a krajský súd nepochybil, ak odvolanie sťažovateľky s poukazom na relevantnú právnu úpravu odmietol. Najvyšší súd sa tým v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal, pretože ani sťažovateľka v podanom dovolaní nepolemizovala s argumentáciou krajského súdu o neprípustnosti odvolania." Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 429/2024 tiež vyslovil, že ak okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, v prostredí podústavného práva sťažovateľ nemá žiadny účinný prostriedok ochrany svojich ústavných práv, teda ani dovolanie, môže však podať ústavnú sťažnosť.

22. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanému žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

23. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.